

aldrig i sit Liv — dens enkelte Medlemmer — vist nogen som helst Interesse for det sønderjyske Spørgsmaal, og derfor maa Regeringen forstaa, at man i mange nationale Kredse — sikkert med Urette — mistænker Regeringen i denne Sag, og denne Mistanke imod Regeringen er uheldig. Jeg gentager, at efter min Mening er det med Urette, at hele denne Agitation er rejst imod Regeringen paa dens sønderjyske Politik, men jeg kan ikke nægte, at Befolkningen har af Fortiden faaet en Adkomst til at tvivle, som vi andre ikke kan benægte. Og desuden er der en anden Ting. Jeg ved ikke, hvor stærkt Regeringen nu staa i Omdømmet i Europa. Jeg ved ikke, med hvilken Myndighed den fremsætter Krav, og med hvor stor Sympati den mødes, naar den fremsætter Krav paa det danske Folks Vegne. Jeg tror ogsaa, der her har været Mistæneliggørelser, som maaske er kommet ogsaa her fra Landet, men jeg er bange for, at Regeringen ikke har den Autoritet, som en Samlingsregering vilde have, der repræsenterer hele Folket.

Og der er eet Punkt, hvor Regeringen har en absolut Svaghed. Jeg har længe tænkt, at jeg en Gang vilde sige det, og jeg vil gøre det nu: Det gælder den Mand, der sidder i Regeringen som Repræsentant for det danske Socialdemokrati. Jeg har ikke det ringeste imod, at der sidder en eller to ja tre Socialdemokrater i Regeringen. Den Tid er forbi, hvor det blev anset for galt, ja jeg mener oven i Købet, at det vilde være heldigt, om der var en ordentlig Repræsentation for Socialdemokratiet i Regeringen; men jeg vil tilstaa, at hvis jeg havde Valget, vilde jeg meget hellere have set f. Eks. det ærede Medlem fra Rønne (Hauge) eller det ærede 2det Medlem for Hovedstaden (K. M. Klausen) eller f. Eks. Direktør Lindberg eller en anden Socialdemokrat som Minister, en Mand altsaa, som ikke paa Forhaand har vanskeliggjort sin egen Stilling som Minister og vanskeliggjort Kabinetets Stilling. Det nytter ikke at nægte, at den ærede Arbejdsminister ved sin Optræden ved forskellige Lejligheder og ved en Udtalelse om den amerikanske Præsident, en Udtalelse, som jeg i alt Fald maa have Lov til at sige var uklog — nej, den var ikke blot uklog, men den var i Ordets dybeste Forstand uretfærdig — har vanskeliggjort sin Stilling. Og det er uheldigt, at det danske Socialdemokrati er repræsenteret i den danske Regering ved den Gruppe af Socialdemokrater, der er boykottet og blacklistet af Ententen. Derigennem er den høje Regering kommet til at staa svagt, og det er en af Grundene til,

at jeg ønsker, at Regeringen maa blive rekonstrueret. I øvrigt er det mig ikke om at gøre, hvem der danner Regering, blot vi faar en stærk Regering med Autoritet indadtil og udadtil. Og en saadan stærk Regering, der er stærk i, hvad den vil, den vil jeg — uanset hvad mit Parti end vil — følge, den vil jeg sværge Huldskab og Troskab, saa længe Forholdene er vanskelige, og det mener jeg er alles Pligt. Men den nuværende Regering har ikke denne Styrke. Derfor er det, der for mig er det afgørende, og det, jeg ønsker, der maa komme ud af denne Situation, at Regeringen, som Forholdene ligger, hvis den nu foretrækker at drage Konsekvensen og gaa sin Vej, da ikke anbefaler en Partiregering til Hans Majestæt Kongen, men søger at arbejde paa en Samlingsregering, et Samlingsministerium, der kan magte de yderst alvorlige Forhold, der er lige alvorlige udadtil og indadtil, og det kræver efter min Mening en Styrke, som ligger langt udenfor og over den, hvormed et enkelt Parti kan forlene en Regering. Og jeg tør maaske sige uden at begaa nogen Indiskretion, at de danske Sønderjyder, — den Fløj af disse, der staa fornuftigt og rigtigt i det dansk-sønderjyske Spørgsmaal, — har det samme Ønske: at blive modtaget af en Regering, der repræsenterer Folket her i Landet. For mig er det af Betydning at rette denne Appel, idet jeg vil henvende mig til det ærede Medlem fra Ringkøbing, der forleden talte — og med Rette — om sit Partis Patriotisme, sit Partis sunde Sans, sit Partis Villie til at bringe Ofre for Fædrelandet, og jeg vil bede det ærede Medlem for sin Part at arbejde paa, at Løsningen maa blive et Samlingsministerium. Det er det eneste, der i Øjeblikket baader det danske Folk.

Minister Stauning: Det havde hverken været rimeligt eller nødvendigt for mig at tage Ordet, men den ærede sidste Talers Bemærkninger foranlediger mig dog til at sige nogle Ord. Med Hensyn til de Problemer, som det ærede 7de Medlem for Aalborg Amt (Birck) nu førte ind i Forhandlingen om Ministeriets Afgang o. s. v., maa jeg sige, at der staaar jeg fuldt ud sammen med det øvrige Ministerium. Naar det Statslaan, der i øvrigt ligger bag ved det, som i Øjeblikket forhandles, ikke bevilges Regeringen, da er Forudsætningen for dens Tilværelse ude, og da er det en Selvfølge, at jeg deler Skæbne med den. For saa vidt vil det ærede Medlem, der nu talte, meget snart kunne faa sine Ønsker opfyldt med Hensyn til baade min og det øvrige Ministeriums Afgang, det